

DVA ZASLUŽNA PROFESORA

Zagrebačka Klasična gimnazija bila je uvijek jedna od najboljih u gradu. Takvom su je činili u prvom redu ljudi koji su u njoj radili i njihova je golema zasluga da je svoj ugled kroz tolike godine ne samo zadržala nego svakim danom sve više povećavala. I svaki profesor koji bi odlazio sa škole ostavljao je za sobom nešto više od samog sjećanja.

Profesori klasične filologije Dionizije Sabadoš i Zvonimir Zmajlović radili su na ovoj školi od dana kad su u ruke primili fakultetske diplome pa sve do trenutka kad primaju zaslužena priznanja i iskrenu zahvalnost za svoj dugogodišnji rad. A između ta dva datuma prošlo je četrdeset godina provedenih u istoj školi, na istom poslu, četrdeset godina obrazovnog i pedagoškog rada. Koliko je samo djaka, koliko generacija učenika slušalo njihova predavanja! Oca i sina, majku i kćer odgajali su isti profesori, i svi su ponosni da su bili njihovi učenici, jer nije se govorilo samo: "Mi smo bili djaci Klasične gimnazije", nego i "Mi smo bili djaci profesora Sabadoša i Zmajlovića." Ta to je i razumljivo, jer su njih dvojica toliko srasli sa svojom školom da su postali sinonim za njeno ime, za njene uspjehe i za jedno razdoblje njena postojanja koje ćemo pamtiti upravo po njima.

I kao što je nemoguće govoriti o Klasičnoj gimnaziji a ne spomenuti njihova imena, isto je tako nemoguće odvojiti njih same jednog od drugog, govoriti o profesoru Sabadošu a ne misliti na profesora Zmajlovića ili obratno. Koliko su se god oni razlikovali svojom individualnošću, a donekle i metodom rada, ono što ih je povezivalo nije bila samo priroda posla ni isti predmeti koje su predavali nego prije svega veliki humanizam i ljubav prema zvanju i poslu, a bili su uz to i ljudi, kako se to jednostavno kaže, puni duha, na čijim je satovima nemalo puta odzvanjao smijeh. Ali ono što je obojicu krasilo iznad svega i činilo ih gotovo idealnim profesorima, dvije su odlike bitne za svakoga tko se bavi tim pozivom, a oni su ih posjedovali u najvećoj mjeri: potpuno poznavanje materije i znalačka sposobnost predavanja. Pa premda su, živeći u ovom burnom dvadesetom stoljeću, svoje znanje stekli u jednom vremenu koje je odgajalo na sasvim drugačiji način nego ovo danas, nikada se u njihovu radu nije osjetila neka konzervativnost, već su naprotiv neprestano vitalnost i usporedan korak s novim to novo često i preticali. Zato je ovogodišnja nagrada "Ivan Filipović" koju su obojica primili kao profesori iste škole (što je gotovo precedent) još jedno veliko priznanje i dokaz njihova općedruštvenog rada, a stisak ruke i buket cvijeća njihovih učenika i kolega profesora najiskreniji je, iako tek skroman, znak zahvalnosti za onaj veliki dug koji Klasična gimnazija prema njima osjeća.

Ali ne mora se biti skroman kad je u pitanju istina. Svatko od njih može stoga poput pjesnika Horacija slobodno i s pravom reći: "Exegi monumentum aere perennius...", jer odgajati ljude može samo onaj koji je i sam Čovjek.

Damir Salopek